

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Conclusio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Totivs Operis Conclusio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

ci, tam vbi necatus Romæ Petrus fuerat, q̄ vbi corpus eius
erat ibi sepulturæ traditum. Et demum, quod negare nemo
potest, cineres & ossa Petri adhuc habentur Romæ, quæ ad
modũ & Hieronym⁹ suo tpe fuisse testatur. Sic enim aduer
sus Vigilancium scribit. Male facit ergo Romanus Episc
opus, qui super mortuorum hominum Petri & pauli
secundum nos ossa veneranda, secundum te vilem puluis
culum offert domino sacrificia, & tumulos eorum Christi
arbitratur altaria. Sed præter hæc indicia tam apertissima,
non desunt innumera clarissimorum autorum testimonia,
græcorum iuxta ac latinorum, qui passim vno ore confir
mant, Petrum fuisse Romæ, quum aduersarius nec vni⁹ cui
iuspiam habeat scriptoris testimonium, pro sua parte, neq̄
aliud quicq̄, præter quasdam negatiuas argutias, vt quia
Paulus non salutauit, & Lucas non meminit, cuiusmodi se
cundum nullam dialecticam, alicuius momenti sunt. Tot
igitur indiçijs & testimonijs pro nostra parte citatis, permo
neretur aduersarius, ne diutius contra veritatem vsq̄ adeo
dilucidam reluctaretur. Quinetiã pudor, vt ante diximus,
hominem (si non perfrictissimæ frontis esset) cohiberet ab
hoc mendacio tam insigni. Cæterum Lutherani cuncti, ma
licia tantum aduersus Petri sedem imbiberunt, vt non ali
ter q̄ putris cloaca pestilentem halitum euaporat semper,
sic isti quicquid excogitare Calumniarum & mendaciorũ
quæunt, id omne in Pontificem & sedem illã euomere non
cessant. Sed de ijs hætenus.

TOTIVS OPERIS CONCLUSIO.

Derspiciū igitur esse iā opinor, ex hac responsi-
 one nostra, q̄̄ futilibus argutijs, q̄̄ triuolis so-
 phismatibus, q̄̄ nugacissimis nugis aduersari⁹
 ostendere molit⁹ sit, nunq̄ Romæ fuisse petrū,
 & e regione, q̄̄ efficacibus rationibus, q̄̄ soli
 dis autorum subscriptionibus, q̄̄ apertissimis indicijs nos
 eundem Romæ fuisse monstrauimus, vt nihil amplius pro
 hac re, iam desyderare lectorē credam. Verūtamen ex abū-
 danti rursus ostendere conabimur, quantum huic rei con-
 quadrent ea, quæ in Euangelijs subseruiunt instituto, nos
 tria dumtaxat impræsentiarum memorabimus. Quorum
 primū est, q̄̄ Petrus, q̄̄ non esset primus a Christo vocat⁹,
 primus tamen inter apostolos a Christo fuerat constitut⁹.
 Alterum, q̄̄ idem a Christo Petra dictus sit, super quam ec-
 clesie suæ structura confurgeret. Tertium est, q̄̄ eidem a
 Christo dictum erat, Ego oraui pro te Petre, vt non defici-
 at fides tua. Hæc adeo manifesta sunt, vt negari, nisi ab im-
 pudētissimis, non possint. Expendat itaq̄̄ secū lector,
 iuxta primum horum, annon aptissime congruat, vt quum
 totus orbis ad Christianismum esset cōuertendus, vrbs ea,
 quæ totius orbis prima censetur, nulli alteri pro sede, q̄̄ ei
 qui primus inter Apostolos erat diuinitus obtingeret.
 Nam si quispiam alius apostolorum eam sedem fuisset for-
 titus, iam non solum Petrus in hoc haberet superiorem, ve-
 rum etiam indecore præcipua sedes, apostolo non præcipuo
 distribueretur. Quamobrem & Leo primus in contione
 quadam de apostolis, ad hunc modum scribit. Mam cū du-
 odecim apostoli, accepta per spiritū sanctum omnium locuti
 one linguarum, imbuendum euangelio mundū, distributis
 sibi terrarū partibus, suscepissent, beatissimus Petrus prin-
 ceps apostolici ordinis, ad arcem Romani destinatur impe-
 rij, vt lux veritatis, quæ in oim gentium reuelabatur salutē,
 efficacius se ab ipso capite, per totū mūdi corp⁹ effunderet.
 Cuius autē nationis homines in hac tūc vrbe nō essent; aut
 quæ vsq̄̄ gētes ignorarent, qd̄ Roma didicisset; Hic cōcul-
 candæ philosophiæ opinionēs, hic resoluendæ erāt terrenæ
 sapientiæ vanitates, hic confutandus demonum cultus,

Tria Petri pre-
 rogatiua ex sa-
 cris literis ex-
 cerpta que hu-
 ic subseruiunt
 instituto,

PRIMUM

De primatu
Petri.

Leo primus

hic omnium sacrilegiorum impietas destruenda, ubi diligentissima superstitione erat collectum, quicquid usquam fuerat vanis erroribus institutum. Hæc LEO primus, cui in Calcidonensi Synodo, summa patrum admiratione, ter sanctus acclamatum fuit.

SECUNDV, SECVNDVM autem, quod ex euangelijs protulimus, est, q̄ Petrus a Christo solidum saxum & præcipuum totius ecclesiæ post seipsum fundamentum, constitutus fuit. Cui rei, tamen si Lutherani contradicant, tantus est tamen sacrorum interpretatum in eam consensus, ut quicquid illi deblaterent haud aliter quàm canum latratus exhibitari debeat, Cæterum ut sacros interpretes omittamus, quibus Lutheriani nec pilum deferunt, ipsæ scripturæ satis eã rem testantur. Anno apud Ioannem scribitur, Christum Simoni dixisse, Tu es Simon filius Iona, tu vocaberis Cæphas, quod sonat, si interpretæris, lapis. Et quid inter lapidem & petram interest? Nihil sane, quantum ad hoc negocij spectat. Quamobrem & quum imposuisset ei Christus nomen istud, vocassetq̄ Simonem Cæphan, seu Petrum, hoc est, vel petram vel lapidem, aut si mauis saxum, nonne subiunxit, Et super hanc petram ædificabo ecclesiam meam. Et quorsum alio Christus illi nomen eiusmodi præ cæteris apostolis imponeret, quod lapidem, saxum, aut petram significat, quã q̄ ab ipso velut a præcipuo post seipsum fundamento, ecclesiæ structura consurgeret. Et istud impræsentiarum nunquid non apertissime cernimus impletur? Quis non aduertit ecclesiam, quam habemus hodie, non ab alio apostolo quã a solo Petro promanasse? Vbi iam locorum sunt Christiani, quos aut Andreas conuertit, aut Ioannes aut apostoli cæteri? Nusquam omnino sunt, sed nec eorum aliqua successio iam extat, de veris loquor Christianis, non de hæreticis neq̄ de schismaticis. Neq̄ enim omnes quibus in ore Christus est, sincere Christiani sunt habendi. Reliquum est igitur, ut huius congregationis, quam hodie vocamus ecclesiam, solus ipse Petrus exordium habitus sit, ut & esse debuit, nimirum ex oraculo Christi, Solus, inquam, post Christum. Nam lapis omnino Christus, huius structu

De noie] Petri

ioan. i,

Cæphas
Petrus,
Lapis
Petra
Saxum

ra Christus fuit, quæ ad modum & paulus testatur. Ipso (inquit) summo angulari lapide Christo Ihu, in quo omnis edificatio crescit in templum scdm in domino. Sed deinde post Christum primus fuit Petrus, super quem edificatur, quotquot hodie christiani sunt, veluti viui quidam lapides (vt idem ait) in domum spirituale, quæ nimirum est ecclesia. Nam ecclesia quid aliud est, quàm fidelium in quâdam vnitate collectio, siue compositio? Quæ sane iam non alia putari debet, quàm quæ temporibus Petri fuerat, tametsi nos, qui iam extam, plurimum ab illis sumus diuersi. Quum enim ipsa Christianorum successio, quæ cœpit a Petro, durauerit huc vsq; penitus interrupta, non immerito, potest vna prorsus ecclesia dici tota ipsa collectio, quæ ab ipso processit. Quis non videt igitur, quantum illis Christi verbis congruat, qd Petrus aliquando sedisset Romæ, quum e Romana ecclesia tanq; ex primo fonte, verè fidei lux in cæteras, quæ iam per Christianismum sparsæ sunt, ecclesias deriuata sit.

Postremo, si pensitauerimus id, quod tertio loco fuerat memoratum, nēpe de fide Petri, dilucide perspiciem⁹ haudquaquam congruere, vt Petro pro præcipua sede contigisset eam aliquam, quas iam occupat infidelitatis tenebræ. Non inficias eo quin clara fidei lux olim Antiochiæ fullerit, vbi primū sedit Petrus, sed ea nūc per infideles amministratur. Hierosolyma quoq; quæ rexerit Iacob⁹ frater dñi, iam Soldani regit imperio. Andreas Achaiam Christo cōquisiuit, at ea iam inimicis Christi, nimirum Turcis est subdita. Minorem insup Asiam Ioānes obtinuit, at ibi nūc magnus ille Turcarum princeps dñatur. Sic & portiones orbis reliquas, quæ cæteris obtigerunt apostolis, nūc propemodū in infidelium manu constat deuenisse. Cōgruebat igitur, vt eam demū orbis partē occupasset Petrus, in qua fides euāgelica neutiq; extingueret. Id quod, an cuiq; apostolorum alteri cōtigerit, vix ausim asserere. Nā & si Christus in vnus, aut alteri eorum sede, fuerit adhuc prædicat⁹, verendū est, ne sic prædicet, quæ admodum ab hæreticis & scismaticis fieri, nonnullis locis intelligim⁹. Et quæ eadē sit fides Petri, quæ & cæterorum fuerat, tñ quia Petro singulariter hoc erat dictū, congruū fuit, vt alicubi locorū, in quo Petrus hæc fidē prædicarat,

Ephesi, ij,

TERTIVM
De fide Petri

Eadē fides Petri
quæ et cæterorum,

Q i

ea ad hunc vsq; diem vigeret indefectibiliter, quod nusquam sane fieri, præterq; Romæ, potest a quouis affirmari. Sed ait forte quispiam, Nusq; alibi vita Christianorum, Christo magis aduersatur, q; Romæ, atq; id quidem inter ipsos ecclesiæ proceres, quorum conuersatio, plusq; ex diametro, cum Christi vita pugnat. Christus enim paupertatis amator erat, illi paupertatem vsq; adeo fugiunt, vt nulli rei studeant magis q; diuicijs accumulandis. Christus huius mundi gloriam auersabatur, illi pro captanda gloria, nihil non patiuntur & agunt. Christus deniq; seipsum crebris ieiunijs, & orationibus assiduis, vehementer afflixit, illi nec ieiunant, nec orant, sed luxui libidinibusq; toti sunt dediti. Sed & iidem, cunctis qui sincere Christianeq; viuunt, maximo sunt offendiculo, quippe quorum mores a Christi doctrina tam alieni sunt, vt per eos Christi nomen in toto orbe blasphematur. hæc fortasse nobis aduersarius obiectabit. At ista nostrum institutum confirmant. Nam quum cæterorum apostolorum sedes videmus iam passim ab infidelibus occupari, & hæc solam, quæ Petri fuerat, ad hunc vsq; diem, sub ditione durare Christiana, quæ tamen ob tot nefanda scelera flagitijsq; deleri cum cæteris promeruit, quid aliud cogitare possumus, q; veracissimum esse Christum, qui tot, & tantis laceffitus iniurijs, promissa tamen seruat vel inimicissimis. Fides per Petrum prædicata Romæ, non defecit hætenus. Et permanet adhuc ecclesiæ vera successio, quæ a Petro sumpsit exordium, cuius & ipse velut saxum & solidum a Christo fundamentum erat constitutus. Quis iam itaq; nõ dilucide perspicit, quantum ista mutuo se fulciunt, hoc est, quantum petri sedes, quam is Romæ diuinitus locauit, verbis Christi vacitatem astruat, ac vicissim, quantum ipsa Christi verba, Petrum Romæ sedere debuisse, valide corroborant. Nam quia Petrus fuit inter apostolos præcipuus, congruebat, vt & præcipuam sedem ipse sortitus esset. Et quia petri nomen soliditatis ei nomen fuerat impositum, æquum erat, vt ab ipso non euanida sed solida quædam posteritatis structura promanaret. Deniq; quum ei peculiariter a Christo fuisset dictum, Non deficiet fides tua Petre, decuit vt alicui

Lucæ, xxij.

bi fidem Christi doceret Petrus, quæ sic duraret, vt aduer-
sus eam, infidelitatis tenebræ neutiq̃ prævalerent. Quo-
rum vix vnum aliquod hodie satis creditū esset, si cuius-
uis alterius apostoli sedes, quæ nunc ab infidelibus occupa-
tur, Petro postrema contigisset. Horum euenta sic permo-
uerunt Augustinum, vt is, per ea se plane fatetur in ecclesie
gremio fuisse colligatum. Sic enim inter alia scribit, aduer-
sus Manicheum. Tenet me ab ipsa sede Petri apostoli, cui
pascendas oues suas post resurrectionem dominus comen-
dauit, vsq̃ ad præsentem Episcopatum, successio sacerdo-
tum. Tenet ipsum catholicæ nomen, quod non sine causa
inter tam multas hæreses ista ecclesia sola obtinuit. Hæc
Augustinus. Ex quibus verbis palam intelligimus ipsa tria. Tri-
a ex verbis
Augustini ano-
tanda,
Primū, Petri sedem. Deinde, perpetuam Episcoporum a
Petro successionem. Tertium, q̃ inter tam multas hæreses,
hæc ecclesia, quæ a Petri sede promanauit, vel sola catholi-
cæ nomen obtinuit. Opinor itaq̃ iam vel sole dilucidius ap-
parere, Petrum vere fuisse Romæ, nihilq̃ nisi meras calum-
nias esse, quas aduersarius ex virulenta malicia contra Ro-
manæ Cathedræ principatum euomuit. Sic enim Lutherani
nos nihil pudet, quicquid possunt mendaciorum aduersus
eam sedem confingere. Sed quum in hac re tam manifesta
ria velut impostores depræhensi sint, æquum est, vt quicquid
de cætero scripserint, ex hac metiamur, & ipsum, ceu vene-
num, ad fidelium perniciem propinatum, modis omnibus a-
uersemur.

Τέλος.
Τῶ θεῷ Δόξα.